

[Cat/Cast] Carta d'Anna Gabriel al conjunt de la militància

ANNA GABRIEL :: 10/09/2019

Carta de Anna Gabriel al conjunto de la militancia

Catala

Que estrany es fa un Onze de Setembre sense vosaltres, un Onze de Setembre lluny de casa. Aquest any, per segona vegada, el passaré a una Ginebra que ha esdevingut refugi i casa - com ja havia estat refugi i casa de tantes abans i com segueix-ho sent per tantes altres en l'actualitat.

L'exili són moltes coses, però també és en certa manera, i malgrat voler-me implicada en la nostra lluita col·lectiva, haver-me de limitar a contemplar aquestes hores que vénen, sense poder baixar als carrers que són els meus de sempre i participar amb tot un poble unit, alegre i combatiu.

Però segueixo aquí. Tot i que en moltes persones planin les preguntes del perquè de l'exili, tot i que la decisió no sigui compresa per tothom, tot i que sembli que podria tornar sense haver de témer res. Vaig decidir no presentar-me a un Tribunal que jutjava una posició política i tot un moviment. I segueixo mantenint la convicció que mentre hi hagi repressió, l'exili té tot el sentit del món.

Però ni exili, ni la presó, ni la repressió no fan que renunciem al somni ni que deixem de treballar per a fer-lo realitat. I això vol dir superar tots els obstacles; els que ens posa un estat fort i venjatiu que utilitza la repressió, la intel·ligència i tot el poder al seu abast; però també vol dir suportar el pes de la indiferència: la indiferència envers el dolor, que a vegades s'expressa amb el cinisme del somriure de qui acaba apuntalant el règim fent-nos creure que el combat. El somriure de qui se sap còmplice de tant despropòsit, però per atzars de la tàctica, no és presentat com a tal.

Tenim tot un Estat, amb els seus aliats i els seus mitjans, davant un grapat de centenars de milers de persones que volen resoldre un conflicte democràticament. L'Estat, els seus aliats i els seus mitjans, davant un grapat de centenars de milers de persones que, a més, estan en un moment de desconcert i replegament. De sentir-se enganyats, però també, de no voler recordar algunes de les coses que ja s'havien apuntat. De passar de tenir una il·lusió que tot ho podia, a deixar de voler ni tan sols il·lusionar-se. Hi ha tant per refer, tant per reaprendre i tant per reescriure, que efectivament, cal tornar-ho a fer, per a poder fer-ho millor.

I per a fer-ho millor, cal no autoenganyar-se, cal mirar la realitat de cara i cal assumir el pes del futur. Cal saber que la unitat, com la veritat, és concreta i no es pot basar en el buit. Cal saber que les bases són solides si estan fonamentades i que hi hauria d'haver una correspondència entre el que es diu en públic i la realitat.

Les imatges del primer d'Octubre seran per sempre, però les oportunitats no duren per sempre. I aquest hauria de ser un aprenentatge imprescindible: l'atenció internacional és

una de les claus de volta, i sabem que és molt difícil de guanyar, però també molt fàcil de perdre. I per assolir-la caldrà generar noves oportunitats.

I no podem fer-ho de qualsevol manera: cal analitzar què ha passat al nostre país en els darrers temps, veure què és allò que ens va permetre guanyar credibilitat i legitimitat, i constatar també què és el que va faltar.

I tot i que el context repressiu fa difícil la feina, és imprescindible revisar allò que no es va fer bé, assumir la pròpia responsabilitat – tant en les victòries com en les derrotes – i aplicar el rigor en el balanç dels esdeveniments, per evitar que la història es repeteixi – aquesta vegada com a farsa, enlloc de com a tragèdia.

Sense aquesta revisió acurada, sense la claredat dels instruments i els mitjans necessaris, sense la determinació d'aquells dies de setembre i aquell Primer d'Octubre, i l'amplitud d'aquell 3 d'Octubre, la unitat és una paraula buida, moltes de les proclames que es fan son contundència discursiva per a alimentar propaganda partidista.

I no ens ho podem permetre. Com no ens podem permetre tampoc que la solidaritat antirrepressiva s'utilitzi massa sovint com a eina de pressió, o que un context excepcional – que ja fa massa que dura – s'utilitzi com a pretext per a coaccions massa convencionals.

I és que el context excepcional no és només la presó o l'exili.

L'excepcionalitat també són els milers d'encausats i encausades al nostre país per defensar l'autodeterminació, i són els centenars i milers de persones que han estat encausades també per defensar molts altres drets fonamentals.

L'excepcionalitat és la pobresa, l'extrema i aquella que no es defineix a sí mateixa com a tal, sinó que s'explica dient que només és un mal moment, i que ja vindran temps millors. Una pobresa no sempre visible, però sempre dura, i sempre injusta.

L'excepcionalitat és aquesta Mediterrània nostra que fa massa temps que ha esdevingut un cementiri a causa de les polítiques migratòries de la Unió Europea i els seus estats.

Excepcionalitat és despertar-se cada dia amb notícies de violacions o d'assassinats masclistes.

Excepcionalitat és un planeta en perill per un sistema de producció i de consum – el capitalisme – que considera sagrats els beneficis i assumeix com a inevitables la contaminació planetària, la destrucció d'ecosistemes, les desigualtats i explotacions i les nefastes conseqüències que tot plegat comporta sobre la població mundial – també, per suposat, als Països Catalans.

I excepcionalitat és, finalment, que cada vegada sigui una veritat suposadament més inqüestionable que la seguretat equivalgui – paradoxalment – a invertir més en policies, exèrcits i en més armes – això és, més mort, i no en invertir en més vida, això és, més igualtat, més justícia social, en més educació crítica i lliure, i en més salut per a tota la humanitat.

Per tot això, no podem obviar la responsabilitat que tenim per a fer front a totes aquestes excepcionalitats, també des de tots els espais governats per independentistes i per les esquerres, al nivell institucional que sigui. I és que avui més que mai calen respostes i propostes globals a tota aquesta excepcionalitat. Cal menys capitalisme i menys precarietat, i més llibertat, pels pobles i les persones, més solidaritat, i en definitiva, més independència, més socialisme, més internacionalisme, més feminisme, i més ecologisme.

Calen respostes que enxarxin les resistències que avui s'expressen arreu del món, contra aquesta injustícia i aquesta amenaça sistèmica. Des de les muntanyes del Kurdistan, fins els vaixells que planten cara a les directives criminals de la Unió Europea i els seus estats a tota la Mediterrània; des de les armilles grogues que planten cara als tecnòcrates a l'Estat francès, fins les militants i activistes dels llaços grocs, que com tants altres abans, denuncien dia a dia la pulsio repressiva de l'Estat espanyol; des de les que a Portugal, Itàlia, Grècia, Irlanda i arreu de l'Estat espanyol resisteixen contra les directives neoliberals de la Unió Europea, fins els col·legis de l'1 d'Octubre que assenyalen les portes de la democràcia als Països Catalans.

Així que deixeu que envii una forta abraçada a totes les que fan de la seva vida compromís, a totes les que creuen en la dignitat personal i en la col·lectiva, com a valor de lluita.

Gràcies a les que a les portes de la sentència del Tribunal Suprem esteu preparades per llençar al món el missatge que seguim dempeus per la màxima llibertat política i la màxima justícia social pel nostre poble. Gràcies a les que respondreu a totes les sentències injustes que vindran, que en seran moltes.

I gràcies finalment també a les que, en un temps en què sembla governar el desconcert, la desconfiança, i el desencís, continueu disposades a plantar-vos de nou contra les injustícies, proposar alternatives, i discutir grans plans de futur.

Hem après que no hi ha receptes màgiques, i hem hagut de desfer algun camí. Però ens queda la opció de no renunciar al somni. I de fer-lo realitat.

Anna Gabriel i Sabaté
Ginebra, setembre de 2019

Castellano

ué extraño se hace un Once de Septiembre sin vosotros, un Once de Septiembre lejos de casa. Este año, por segunda vez, lo pasaré en una Ginebra que ha acontecido refugio y casa - como ya había sido refugio y casa de tantas antes y como síguelo siendo por tantas otras en la actualidad.

El exilio son muchas cosas, pero también es en cierto modo, y a pesar de quererme implicada en nuestra lucha colectiva, tenerme que limitar a contemplar estas horas que vienen, sin poder bajar a las calles que son los míos de siempre y participar con todo un pueblo unido, alegre y combativo.

Pero sigo aquí. A pesar de que en muchas personas planin las preguntas del porqué del

exilio, a pesar de que la decisión no sea compresa por todo el mundo, a pesar de que parezca que podría volver sin tener que temer nada. Decidí no presentarme a un Tribunal que juzgaba una posición política y todo un movimiento. Y sigo manteniendo la convicción que mientras haya represión, el exilio tiene todo el sentido del mundo.

Pero ni exilio, ni la prisión, ni la represión no hacen que renunciemos al sueño ni que dejemos de trabajar para hacerlo realidad. Y esto quiere decir superar todos los obstáculos; los que nos posa un estado fuerte y vengativo que utiliza la represión, la inteligencia y todo el poder a su alcance; pero también quiere decir soportar el peso de la indiferencia: la indiferencia hacia el dolor, que a veces se expresa con el cinismo de la sonrisa de quien acaba apuntalando el régimen haciéndonos creer que el combate. La sonrisa de quien se sabe cómplice de tanto despropósito, pero por azares de la táctica, no es presentado como tal.

Tenemos todo un Estado, con sus aliados y sus medios, ante un puñado de centenares de miles de personas que quieren resolver un conflicto democráticamente. El Estado, sus aliados y sus medios, ante un puñado de centenares de miles de personas que, además, están en un momento de desconcierto y repliegue. De sentirse engañados, pero también, de no querer recordar algunas de las cosas que ya se habían apuntado. De pasar de tener una ilusión que todo lo podía, a dejar de querer ni siquiera ilusionarse. Hay tanto para rehacer, tanto por reaprender y tanto para reescribir, que efectivamente, hay que volverlo a hacer, para poder hacerlo mejor.

Y para hacerlo mejor, hace falta no autoengañarse, hay que mirar la realidad de cara y hay que asumir el peso del futuro. Hay que saber que la unidad, como la verdad, es concreta y no se puede basar en el vacío. Hay que saber que las bases son sólidas si están fundamentadas y que habría de haber una correspondencia entre el que se llama en público y la realidad.

Las imágenes del primero de Octubre serán por siempre jamás, pero las oportunidades no duran por siempre jamás. Y este tendría que ser un aprendizaje imprescindible: la atención internacional es una de las claves de vuelta, y sabemos que es muy difícil de ganar, pero también muy fácil de perder. Y para lograrla habrá que generar nuevas oportunidades.

Y no podemos hacerlo de cualquier manera: hay que analizar qué ha pasado en nuestro país en los últimos tiempos, ver qué es aquello que nos permitió ganar credibilidad y legitimidad, y constatar también qué es el que faltó.

Y a pesar de que el contexto represivo hace difícil el trabajo, es imprescindible revisar aquello que no se hizo bien, asumir la propia responsabilidad – tanto en las victorias como en las derrotas – y aplicar el rigor en el balance de los acontecimientos, para evitar que la historia se repita – esta vez como farsa, en ninguna parte de como tragedia.

Sin esta revisión cuidadosa, sin la claridad de los instrumentos y los medios necesarios, sin la determinación de aquellos días de septiembre y aquel Primero de Octubre, y la amplitud de aquel 3 de Octubre, la unidad es una palabra vacía, muchas de las proclamas que se hacen su contundencia discursiva para alimentar propaganda partidista.

Y no nos lo podemos permitir. Como no nos podemos permitir tampoco que la solidaridad antirrepresiva se utilice demasiado a menudo como herramienta de presión, o que un contexto excepcional – que ya hace demasiado que dura – se utilice como pretexto para coacciones demasiado convencionales.

Y es que el contexto excepcional no es solo la prisión o el exilio.

La excepcionalidad también son los miles de encausados y encausadas en nuestro país para defender la autodeterminación, y son los centenares y miles de personas que han sido encausadas también para defender otros muchos derechos fundamentales.

La excepcionalidad es la pobreza, la extrema y aquella que no se define a sí misma como tal, sino que se explica diciendo que solo es un mal momento, y que ya vendrán tiempos mejores. Una pobreza no siempre visible, pero siempre dura, y siempre injusta.

La excepcionalidad es esta Mediterráneo nuestra que hace demasiado tiempo que ha acontecido un cementerio a causa de las políticas migratorias de la Unión Europea y sus estados.

Excepcionalidad es despertarse cada día con noticias de violaciones o de asesinados machistas.

Excepcionalidad es un planeta en peligro por un sistema de producción y de consumo – el capitalismo – que considera sagrados los beneficios y asume como inevitables la contaminación planetaria, la destrucción de ecosistemas, las desigualdades y explotaciones y las nefastas consecuencias que todo ello comporta sobre la población mundial – también, por supuesto, a los Países Catalanes.

Y excepcionalidad es, finalmente, que cada vez sea una verdad supuestamente más incuestionable que la seguridad equivalga – paradójicamente – a invertir más en policías, ejércitos y en más armas – esto es, más muerto, y no al invertir en más vida, esto es, más igualdad, más justicia social, en más educación crítica y libre, y en más salud para toda la humanidad.

Por todo esto, no podemos obviar la responsabilidad que tenemos para hacer frente a todas estas excepcionalidades, también desde todos los espacios gobernados por independentistas y por las izquierdas, al nivel institucional que sea. Y es que hoy más que nunca hacen falta respuestas y propuestas globales a toda esta excepcionalidad. Hace falta menos capitalismo y menos precariedad, y más libertado, por los pueblos y las personas, más solidaridad, y en definitiva, más independencia, más socialismo, más internacionalismo, más feminismo, y más ecologismo.

Hacen falta respuestas que enlazan las resistencias que hoy se expresan en todo el mundo, contra esta injusticia y esta amenaza sistémica. Desde las montañas del Curdistán, hasta los barcos que hacen frente a las directivas criminales de la Unión Europea y sus estados en toda el Mediterráneo; desde los chalecos amarillos que hacen frente a los tecnócratas en el Estado francés, hasta las militantes y activistas de los lazos amarillos, que como tantos otros antes, denuncian día a día la pulsión represiva del Estado español; desde las que en

Portugal, Italia, Grecia, Irlanda y en todo el Estado español resisten contra las directivas neoliberales de la Unión Europea, hasta los colegios del 1 de Octubre que señalan las puertas de la democracia a los Países Catalanes.

Así que dejáis que envíe un fuerte abrazo a todas las que hacen de su vida compromiso, a todas las que creen en la dignidad personal y en la colectiva, como valor de lucha.

Gracias a las que a las puertas de la sentencia del Tribunal Supremo estáis preparadas para tirar al mundo el mensaje que seguimos de pie por la máxima libertad política y la máxima justicia social por nuestro pueblo. Gracias a las que responderéis a todas las sentencias injustas que vendrán, que serán muchas.

Y gracias finalmente también a las que, en un tiempo en que parece gobernar el desconcierto, la desconfianza, y el chasco, continuáis dispuestas a plantaros de nuevo contra las injusticias, proponer alternativas, y discutir grandes planes de futuro.

Hemos aprendido que no hay recetas mágicas, y hemos tenido que deshacer algún camino. Pero nos queda la opción de no renunciar al sueño. Y de hacerlo realidad.

Anna Gabriel i Sabaté
Ginebra, septiembre de 2019

<https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-carta-dranna-gabriel>